

forstår at vurdere fuldt ud. Allerede på kommissionsstadiet skulle forslag efter forslag gennemarbejdes og prøves både med henblik på politisk og økonomisk holdbarhed. Hidtil oversete vanskeligheder måtte afbødes gennem nye ændringsforslag, der hver for sig krævede både hårdt arbejde og vilje til resignation. Selv efter afslutningen af kommissionsarbejdet var der mange spørgsmål, der skulle gennemarbejdes, og skitser, der skulle tilpasses.

Medens dette arbejde stod på, ydede Svend Jørgensen en virkelig imponerende indsats. Det må erindres, at han samtidig skulle klare andre opgaver. Jeg nævner bl. a. hans deltagelse i lønningsudvalget og lønningskommissionen. Som folketingsmand for en egn med megen spredt bebyggelse kom han, som det normalt er tilfældet, ud for mange krav fra sin kreds, og han tog også denne del af sin gerning op til samvittighedsfuld behandling.

Svend Jørgensens gerning var derfor et hårdt slid på en flittig og arbejdsvant mands kræfter. Vi vidste, at det også havde været et for hårdt slid, men vi var ikke klar over, at kræfterne var udtømt. Derfor kom meddelelsen om hans død som en smertelig overraskelse. For folketinget, men især for hans parti, er hans tidlige bortgang et smerteligt tab, og for tingets medlemmer var det tabet af en venlig og god kollega, hvis stilfærdige form dækkede over både åndelig styrke og en ukuelig vilje.

Der er da denne utrættelige medarbejder, vi vil huske og værne mindet om.“ (F. sp. 598).

Den 4. december 1956 afgik folketingsmand *Leonhard Hansen* ved døden. I folketingets møde den 4. december udtalte formanden (*Gustav Pedersen*):

„Få minutter før dette mødes begyndelse fik vi meddelelse om, at medlem af folketinget *Leonhard Hansen* er afdøet ved døden i dag kl. 13.

Leonhard Hansens venner var vel klar over, at der i de senere år var slidt meget på hans helbred. Den stærke,